

Je moet een beetje zeker in je schoenen staan. En dat leer je vanzelf. Het begint al met poepen en plassen. Dat wordt je niet aangeleerd. Wat je wordt aangeleerd is NIET poepen en plassen. Dat is wel grappig. Laat ik hier nog eens iets over vertellen. Zindelijk. Zo heet dat. Wanneer is een kind "zindelijk".

Tja, ik denk als het kind zèlf het potje aandraagt en begint te poepen. Uiteraard nèt naast de pot. Op het kleed. Of begint te plassen als nèt die schone luier is aangelegd. Uit een klein pikkie, of een ander plas dingetje; hoe dàt zit ... daar kwam ik p(l)as veel later achter. Plassen en poepen. Echt bijzonder. Het is van ons allemaal, we gaan er allemaal op onze eigen manier mee om; maar plassen en poepen is zo ongeveer het meest private wat aan de mens is.

Ophouden; dat is ook al zo iets. Dat is toch raar. Je bent ergens mee bezig, helemaal de aandacht op iets waar je mee bezig bent: en dan ... tja, plassen ... ff ophouden. Nu even druk: wacht maar even.

Tja, dat kun je nou wel even volhouden maar de natuur roept.

Het is echt één van die dingen die ook in de filosofie een beetje ondergeschoven is. Ophouden van plas of poep. De natuur die roept. En het verstoppert. Plassen in een struik of "achter een boompje", of "even door de knieën op een parkeerplaats"; tssssssssjjjjjjj ... hèhè, een verlossing.

Met poepen is het nog erger.

Velen durven niet te poepen. Niet in de struiken of op een ander WC – plee. Dat moet thuis. Thuis niet gepoept is een slechte dag. Tja, zo gaan die dingen. Raar toch. Dieren kunnen dat. Altijd. Echt.

➤ ALHOEWEL?

Laat ik eens wat vertellen over twee honden in mijn leven. Een leuk verhaal. Het gaat over poepen en piesen en over water en zwemmen. Een leuk maar bijzonder verhaal. Het gaat over twee honden. Totaal van tegenovergestelde natuur. Boris (een rode Cocker Spaniel) en Woef (een soort van alles / en / nix).

Woef was de straathond, had een staart als een kees. Een staart als een kees: dat wil zeggen dat de staart van de hond krulde van de kont over de rug. Dus, tja hoe leg ik dit uit, de staart krulde omhoog in een cirkel naar de rug. De verkeerde kant uit zal ik maar zeggen. Zoals een dingo of een eskimohond. De staart krult naar de kop zal ik maar zeggen. Dan die Boris. Een Cocker Spaniel. Een rode en met kloten. (overigens Woef ook). Bijzonder was die Boris. Altijd honger. Tot op het moeilijke af. Vele Spaniels worden te vet gemest. Zuchten onder hun gewicht met pootjes die bedoeld zijn om te rennen. En te zwemmen. Daar gaat dit verhaal over. Boris was niet bang om te zwemmen, om te poepen wel. Woef was bang van water, maar stond te poepen of te piesen waar wij bijstonden. Die had helemaal geen schaamte. Als je al van schaamte kunt spreken bij honden. Boris was wel een bijzondere hond hoor. Hij "kon niet" als we stonden te kijken. Echt waar. Het liefst zocht Boris, de Cocker , een soort van struikje op. Een struikje waar 'ie dan nèt met z'n poeperd boven kon hangen. Beetje wiegelen. Beetje kijken. Ga weg, ik moet even. Echt waar. Dan liepen we maar door. Later kwam Boris gelukkig als een jonge hond voorbij ons lopen met een dynamiek van: ik kan het wel ! Als jullie maar niet kijken hoe ik poep. Dat is privaat. Schaamte bij een hond? Kan dat? Blijkbaar.

Die twee: Boris en Woef: die hadden een heel bijzonder leven: die twee. Daar waar Boris gewoon vooruit liep, hield Woef even stil. Maar daar waar Boris het helemaal niet vertrouwde, begon het domein van Woef. Het onbekende. Woef was voor de duivel niet bang. Boris was wat behoudender. Die twee hadden elkaar gevonden. Boris kwam van een flat: op hoogte, Woef had hoogtevrees. Woef kende heel Breda en omstreken, Boris was altijd als eerste thuis. Woef kwam pas veel later, of de andere dag, of, dat zagen we dan wel. Heel bijzonder.

Alsof die twee samen een soort van geweten hadden. Dat ging op een gegeven moment zó ver, dat corrigeren niet meer nodig was. Dat ging zelfs zo dat Woef niet onbeheerst de straat over rende. Woef keek eerst waar Boris zat. Waar zit Boris op de stoep. Dan liepen ze in de pas de straat over. En Boris liet zich uitdagen naar nieuwe straten in de buurt. En eenden en zwemmen. Op zoek naar water. Waar water is, daar zijn eenden: daar is brood. Waar brood is ... is smikkelen. Woef, mager, had nooit honger. Woef keek altijd rond, snapte er maar weinig van. Woef keek naar Boris, Boris was op weg naar water, om te smikkelen. Brood jatten van de eenden. BROTHERS in Crime.

Tja, zo gingen die dingen. En het gaat nog verder. Die twee hebben wat overhoop gehaald.

Maar de natuur roept.

Ik kan nu even niet verder, ik kan het niet meer ophouden ... tsssjjjjjjj, hèhè. Wat een verlossing.